

Jong in de zorg

We maken graag en vaak het onderscheid in generaties: de jongere en de oudere medisch specialist. Clichés liggen dan al snel op de loer. In deze editie vragen we door bij een aantal jongere artsen, en zien: de bevlogenheid is groot, en bij iedereen anders.

TEKST HEDDA SCHUT BEELD MERLIJN DOOMERNIK

Christiaan Albers,
orthopedisch chirurg

‘Mijn toekomst in mijn vakgebied lag buiten mijn macht, zo voelde het’

‘O p verschillende plekken werken is niet erg, maar dan moet je wel perspectief hebben. Dat had ik niet. In mijn vakgebied is het erg moeilijk een vaste aanstelling te krijgen en subspecialisaties maken het nog lastiger. Gelukkig kon ik na mijn opleiding meteen beginnen als chef de clinique. Daarna kreeg ik een vergelijkbare plek in een ander ziekenhuis – die ook tijdelijk bleek. Ik wilde me verder specialiseren in hand-/polschirurgie en schouderchirurgie en was intussen aangenomen voor twee fellowships in Auckland, Nieuw-Zeeland. Mijn vrouw was gelukkig bereid haar werk als advocaat te onderbreken. Toen we vertrokken, was ze zwanger van ons tweede kind. We woonden daar erg prettig en ik had er kunnen blijven, maar aan een leven voor onbepaalde tijd in Nieuw-Zeeland zaten voor ons toch te veel haken en ogen. Terug in Nederland lukte het me ondanks vele sollicitaties niet om een vaste aanstelling te krijgen. Ik werkte buiten mijn eigen vakgebied - van GGD tot haartransplantaties - om maar bezig te blijven. Ik leerde veel maar het maakte me onzeker om lange tijd niet te kunnen doen waarvoor ik hard had gewerkt en was opgeleid. Mijn toekomst in mijn vakgebied lag buiten mijn macht, zo voelde het. Dat maakte het moeilijk optimistisch en positief te blijven. Ook mensen dicht bij me hadden daar last van. Na nog een tijdelijke functie en vergaande voorbereidingen om definitief naar het buitenland te vertrekken, was het na wéér een sollicitatie alsnog raak. Onwerkelijk omdat daarmee de onzekerheid waarmee ik meer dan vijf jaar had geleefd ineens was verdwenen. Die tijd heeft me sterker gemaakt, ja. Ik kan snel schakelen en zet in wat ik in de tussentijd heb geleerd. Desondanks zou ik het hele proces dat ik heb doorlopen niet willen aanbevelen. Mijn ontwikkeling - en die van mijn vrouw en gezin - hebben gevoelsmatig een tijd stilgestaan. Bovendien hebben lang niet al mijn generatiegenoten het geluk te kunnen vasthouden aan het gekozen vak. Om gedreven startend medisch specialisten te behouden voor hun vakgebied, zet ik me nu in voor een specialisme-overstijgend netwerk van de Federatie Medisch Specialisten. Dat maakt zich hard voor de belangen van deze specifieke groep.’

Anne Koopmans,
psychiater

‘Doordat ik werk en privé goed afbaken, kan ik mijn vak invullen zoals ik dat wil’

Met aandacht voor een goede werk-privébalans lopen wij psychiaters in ons vak vooruit. Ondanks de hoge werkdruk weten we hoe belangrijk het is te zorgen voor mentaal welzijn. Essentieel daarvoor

zijn goede arbeidsvoorwaarden, met plek voor een gezinsleven, rustmomenten, lichamelijke beweging en bezinning. Met mijn collega's hebben we de zorg zo ingericht dat we makkelijk voor elkaar kunnen waarnemen en informatie op een goede manier aan elkaar kunnen overdragen.

Als psychiater werk ik twee dagen per week, en een dag werk ik vanuit huis. Daarnaast ben ik twee dagen per week leidinggevende in de zorg, omdat ik in mijn werk voor GGZ Parnassia ook graag autonoom wil blijven. Ik wil iets te zeggen hebben over de koers van onze organisatie, blijven meedenken over de inrichting van de zorg voor grotere groepen en niet alleen bezig zijn op het niveau van casussen. Ook als jongere generatie specialisten moeten we betrokken en bevlogen blijven, onze stem laten horen. Dat is belangrijk, want in het nastreven van die goede balans tussen werk en privé ligt wel het risico dat je je betrokkenheid bij de organisatie verliest.

Bij de oudere generatie medisch specialisten zie je dat heilige vuur nog echt. Dat kan ook omdat voor hen thuis vaak alles nog werd geregeld. Onze generatie kent vooral tweeverdieners, en dat maakt de organisatie van een jong gezin lastig. Als er een kind ziek was, had ik wel eens discussie met mijn man, die orthopedisch chirurg is: “Zeg jij patiënten af of ik?” Nu loopt het volgens plan. In mijn vak wil ik tot het einde blijven leren, me ontwikkelen. De afwisseling in mijn werkzaamheden vind ik prettig. Daarom volgde ik ook een promotietraject. “Wat doe je veel en wat krijg je veel voor elkaar”, hoor ik wel. Dat komt doordat ik werk en privé goed afbaken. Zo kan ik mijn vak invullen zoals ik dat wil en me daarin vrij voelen.

Wardell Amerika,
neuroloog

‘Ik ben nou eenmaal een vreemde eend in de bijt, met een andere visie op gezondheidszorg’

‘k wilde neuroloog worden - voor mij de mooiste manier om anderen te kunnen helpen - en een wereldreis maken. Na anderhalf jaar werken als anios neurologie reisde ik twee jaar over de wereld. Ik leerde veel en zag hoezeer culturen, mensen en prioriteiten verschillen. Eenmaal terug solliciteerde ik opnieuw naar een opleidingsplek, maar ik werd vaak te eigenwijs gevonden. Veel anios zijn tevreden als ze hun opleiding succesvol kunnen doorlopen. Eenmaal afgestudeerd proberen jonge specialisten in het perfecte reguliere plaatje te passen van het werken binnen een maatschap. Geef hen eens ongelijk; succes verzekerd. Waarom zou je risico willen lopen door buiten gebaande paden te gaan? Maar ik ben nou eenmaal een vreemde eend in de bijt, met een andere visie op gezondheidszorg. In het HagaZiekenhuis houden ze wel van eigenheid. Uiteindelijk kon ik daar aan mijn opleiding beginnen. De organisatie is sociaal, laagdrempelig en weinig hiërarchisch. In die periode ontdekte ik in wetenschappelijke literatuur dat hart- en vaatziekten, kanker en dementie met enorme percentages kunnen afnemen door evidence based leefstijlinterventies. Dat was een eyeopener. Veel patiënten weten dit niet. Ook mijn eigen weg daarin was een ontdekkingsreis.

Een ziekenhuis is echter niet bedoeld om aandoeningen te voorkomen, maar te behandelen. Toch kunnen ook hier - hoewel dat weinig bekend is - leefstijlinterventies effectief zijn. Om mensen met migraine te helpen de juiste leefstijl te vinden, startte ik een leefstijlgemeenschap genaamd Pacea. Sinds kort ben ik afgestudeerd neuroloog. Ik loop geen gebaand pad en pas ook niet in een maatschap. Mijn visie op integrale gezondheidszorg, zingevingsidee en creativiteit stop ik in mijn onlangs opgezette stichting Wardell's Health Solutions. Vanuit integrale zorgcentra zullen onze medisch specialisten verschillende aandoeningen binnen een holistische, multidisciplinaire en evidence based context behandelen. Ons eerste integraal zorgcentrum Zwolle opent haar deuren in januari 2024.

Hopelijk komen er meer gelijkgestemde collega's, nu de Federatie Medisch Specialisten preventie en leefstijlinterventies in het project Opleiden 2025 heeft opgenomen. We hebben andersdenkenden nodig voor een van de belangrijkste opgaves van onze tijd: de zorgtransformatie. Als jonge neuroloog speel ik daar graag een rol in. Ik heb de flexibiliteit om alternatieve benaderingen van zorg te ontdekken en op waarde te schatten. Deze frisse blik is onontbeerlijk; met oude wijn in nieuwe zakken gaan we het niet redden.’